

HET GAAT DE VISSERIJ NIET NAAR WENS

door A.L.S. LOCKEPEER, voorzitter van de Vereniging tot bevordering der Zeeuwse Visserijbelangen (ZEVIBEL)

Tot op zekere hoogte spreken wij dezelfde taal. Het gaat de visserij niet naar wens en het perspectief voor 1976 en volgende jaren is somber. De aanvoer neemt af en de prijsontwikkeling is niet van dien aard, dat deze de verminderde opbrengst compenseert. In hoeverre er sprake is van een overbevissing, zoals de biologen beweren, zal de toekomst moeten leren. Nu is het in ieder geval zo, dat wij internationaal door quoteringsvoorschriften aan banden gelegd worden en dat vanwege de Overheid onvoldoende maatregelen genomen worden, om de dalende aanvoer en de stijgende exploitatielasten geheel of gedeeltelijk te compenseren. Integendeel een tegemoetkoming als bv. subsidie in de exorbitant hoge olieprijsen wordt in E.E.G.-verband vanaf 1 januari a.s. niet meer getolereerd. Het doet, gegeven deze algemene penibele situatie, toch wel wat wrang aan, dat men in de E.E.G.-landen, in plaats van elkaar te vinden en te steunen, middels pers en bladen, elkaar bevit en bekritiseert en op de loer ligt, om gemeende overtredingen in een E.E.G. partnerland aan de kaak te stellen, soms op een felle wijze. Wat hebben wij daaraan? Laten wij eerder veel sterker samenwerken, om een goed structuurbeleid van de grond te krijgen. En laat verder ieder in eigen land en in eigen verband er naar streven, om zodanig te handelen, dat de vissersvloot niet naar de haaien gaat, zowel in het belang van de voedselvoorziening als in het belang van ondernemers en werknemers in de ruimste zin, die bij het visserij-gebeuren ten nauwste betrokken zijn. Zolang er nog overheid is, die meent, dat zonder meer de visserij moet gesaneerd worden of die zegt, dat bv. het vervallen van een subsidie door een prijs-evenwicht zal moeten opgevangen worden, zolang zal het bedrijfsleven in grote eendracht stelling moeten nemen, wil het niet ten onder gaan. Daarom geen verdeeldheid, maar grote eendracht en krachtige aanpak.

Om verder nog in onze regionale sector te blijven, dus in Zeeland, waarin en waarvoor onze organisatie werkzaam is, zou ik willen zeggen, dat hier twee grote problemen overheersen, d.i. de situatie in onze kottervisserij en de vooruitzichten van de Oosterschelde voor de mosselkwekerij en -handel.

VISSERIJ ONDER ZWARE DRUK

door Dr. H. A. H. Boelmans Kranenburg

Voor de visserij schijnt geen middenweg mogelijk te zijn. Het gaat of redelijk goed of het bedrijf lijdt forse tekorten. Zo gezien zou gezegd kunnen worden dat nu zeker is dat 1975 een verliesgevend jaar is geweest er wellicht aanleiding is om aan te nemen dat het komende jaar een opgaande lijn zal vertonen. Jammer genoeg ligt het niet zo eenvoudig en is men in visserijkringen nog weinig optimistisch.

Er hangt een crisissfeer over de bedrijfstak en de symptomen van herstel zijn nog schaars. Toch zijn er enkele te noemen, waaronder het gevoel dat de marktprijzen gaan aantrekken. De grote voorraden bevroren vis, welke internationaal

In de kottervisserij zijn enige garnalenschepen verdwenen. De vangsten, die worden gemijnd in Breskens en Colijnsplaat zijn nog vrij behoorlijk, de prijs fluctueert sterk.

Wat de zeekottervisserij aangaat, die in de laatste jaren zeer uitgebreid is en tot de meest moderne behoort, is de bange vraag, hoe zij het in de toekomst zullen redden, nu de hoofdproducten, schol, maar vooral tong, zo drastisch gequoteerd zijn. Het wordt een struggle for life. De onrust onder de vissers is groot, nu velen bedreigd zullen worden met een faillissement. Aan die onrust wordt in rumoerige vergaderingen fel uiting gegeven. Als de quoteringsgevolgen niet door overheidssteun gecompenseerd worden, voorzien wij de grootste moeilijkheden.

In de mosselsector mag men niet klagen. De mosselen zijn dit jaar gelukt, zowel naar hoeveelheid als naar waarde, maar zeer zeker ook naar kwaliteit. De afzet is bevredigend. Van belang blijft het behoud van een zoute Oosterschelde, onderhevig aan getij-wisseling. Dit geldt voor mosselen, oesters en vis en garnalen.

Wij zullen tot mei 1976 moeten wachten, vooraleer er definitieve zekerheid is voor de wijze van afsluiting. Nog steeds houdt dit onderwerp de pennen in beweging. Naar het heet, zou de door de Tweede Kamer aangenomen afsluitingswijze voor de Oosterschelde te duur worden. Wij kunnen ons nauwelijks voorstellen, dat zulks een belemmering kan en mag zijn voor het realiseren van een oplossing, die van alle kanten bekeken is en die inhoudt, dat grote biologische en economische waarden kunnen behouden blijven. Met grote belangstelling wachten wij op de maand mei 1976.

Ik wil deze bijdrage besluiten met nog vluchtig te wijzen op een paar belangrijke punten, die het viswater regarderen, waarin Belgen en Nederlanders elkaar meermalen ontmoeten. Dat zijn de waterverontreiniging en de zandwinning. Laten wij hier over en weer waakzaam zijn en desnoods samen optrekken, om nadelige gevolgen hiervan voor onze visserij en te voorkomen.

aanwezig waren, zijn in de loop van 1975 afgenomen en er is een begin van herstel van de consumptieve vraag. Omdat de meeste vissoorten met handelswaarde zijn gequoteerd zal het aanbod beperkt blijven en vandaar de verwachting van oplopende prijzen. Daarnaast kan worden aangenomen dat ter stimulering van de inkomsten van de vissers het E.E.G. beleid zal worden versterkt, o.a. door verhoging van de interventieprijsen en door export-subsidies op koolvis en dergelijke.

KORTE TERMIJNFAKTOREN NIET DE ENIGE

De factoren die met het herstel van de markt samenhangen zouden ongetwijfeld de visserij over de nullijn kunnen heenhelpen, ware het niet dat naast de achteruitgang in de marktverhoudingen de relatieve kosten en opbrengsten door structurele factoren volledig uit het evenwicht geraakt was. Twee elementen zijn daarvoor verantwoordelijk, namelijk de enorme kostenstijging van de motorbrandstoffen en wat daarmee samenhangt en vervolgens de overbevissing, welke de visserij aanzienlijke beperkingen in de te vangen hoeveelheid oplegt.

Dat betekent voorlopig minder kilogrammen aanvoer bij sterk gestegen en nog steeds stijgende kosten. Omdat niet kan worden aangenomen dat de prijsstijging voor vis in 1976 de mindere aanvoer en de gestegen kosten zal overtreffen, m.a.w. dat een nieuw evenwicht tussen opbrengsten en exploitatiekosten nog niet tot stand zal komen, wordt de toekomst voorshands nog somber ingezien.

VISSERIJZONES

Is het om bovenstaande redenen voor de visserij reeds moeilijk genoeg om het hoofd boven water te houden, daarnaast blijven nog andere

(Vervolg blz. 17)